

РЕШЕНИЕ

№ 519

гр. София, 28.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1203** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на И. С. Д., чрез адв. Гайдарска, срещу решение № ПО-6/17.01.2017 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП), – С. с което е отхвърлена жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) изх. №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., издадено от Б. Х. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

В жалбата се излагат доводи за нищожност на ПНПОМ, като издадено след като с решение № 6668/15.11.2017г., по адм. д. № 6082/2017 на АССГ е отменено като незаконосъобразно ПНПОМ изх. № С170022-023-0001539/ 24.04.2017 г., издадено от Б. Х. – Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., издадено на същото основание, при същите фактически обстоятелства. Твърди се, че предварителните обезпечителни мерки са наложени в противоречие с императивната разпоредба на чл.121, ал.4 ДОПК. Изложени са доводи, че при издаването на обжалваното ПНПОМ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, че искането, въз основа на което е издадено не е мотивирано. Жалбоподателят моли съда да отмени решение № ПО-6/17.01.2017 г. на директора на ТД на НАП-С. и да прогласи нищожността на ПНПОМ изх. №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., алтернативно – да го отмени като незаконосъобразно. В съдебно заседание поддържа искането си, представя писмени

доказателства. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Изразява становище за законосъобразност на ПНПОМ и решението. Моли съда да отхвърли обжалването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221017002076-020-001/ 06.04.2017г., изм. със ЗВР № Р-22221017002076-020-002/ 13.07.2017г. е възложено извършването на ревизия на И. С. Д., ЕГН [ЕГН], за данък върху доходите на физическите лица за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2016г.

С мотивирано искане с изх. № Р-22221017002076-039-002/20.12.2017г. от орган по приходите А. В. Е., в качеството си на ръководител екип, извършващ ревизията, е поискано налагане на ПОМ с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, в следствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

С ПНОМ с изх. №С 170022-023-0004502/21.12.2017 г., на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, е наложен запор общо в размер на 320 000,00 лв., в това число главница в размер на 230000,00 лв. и лихва в размер на 90000,00 лв., считано към 21.12.2017г., на И. С. Д., ЕГН [ЕГН], по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори. включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в ТБ [фирма]. ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма]. Като мотиви за издаването на постановлението е посочено, че жалбоподателят е вписан като заложен кредитор на [фирма] с ЕИК[ЕИК], въз основа на договор от 25.11.2015 г. с предмет адвокатски хонорар. Ревизираният субект е подписал заявление за пристъпване към изпълнение с дата 23.03.2017г. Видно от регистрите на НАП и информационната система, И. С. Д. не е декларирал получаване на хонорари в предходни данъчни периоди, което предполага наличие на укрити приходи от физическото лице. Обичайният годишен размер на паричните постъпления е недостатъчен за покриване на очакваните задължения. Според регистрите на НАП, Д. има два автомобила, за които няма данни за придобивна или застрахователна стойност. Видно от справка в Имотен регистър И. С. Д. има имоти в землищата на Служба по вписванията С., които са ипотекирани, и в Служба по вписванията Бяла, които отдава под наем, но публичният изпълнител не разполага с кадастрална скица или нотариален акт за вписване на възбрана.

В срока по чл.197, ал.1 ДОПК И. С. Д. обжалва ПНПОМ пред директора на ТД на НАП С., който с решение № ПО-6/17.01.2017 г. оставя жалбата без уважение като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП С. приема, че изискванията на чл.121, ал.1 ДОПК са изпълнени. Прави извод, че при предприемане на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Приема, че не е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал.3 от ДОПК, тъй като налагането на запор върху банковите сметки на дружеството се явява единственият метод за защита на публичния интерес. Директорът на ТД на НАП С. приема, че не са налице основания за обявяване на

ПНПОМ за нищожно.

Приложено е адм.д. № 6082/ 2017г. по описа на АССГ, от което се установява, че с решение № 6668/15.11.2017г., по адм. д. № 6082/2017 на АССГ е отменено като незаконосъобразно ПНПОМ изх. № С170022-023-0001539/ 24.04.2017 г., издадено от Б. Х. – Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С.. Като мотиви за отмяната съдът е посочил нарушение на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, тъй като искането, въз основа на което е издадено ПНПОМ, не е мотивирано, съдържа се противоречие в посочването на закона, въз основа на който се установяват предполагаемите задължения, поради което е заключил, че ПНПОМ е издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Приел е, че наложените ПОМ противоречат и на материалния закон.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 20.01.2018 г. по електронен път. Жалбата срещу него е подадена на 26.01.2018г., т.е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, доколкото с обжалваното ПНПОМ с изх. №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., се засягат пряко права и интереси на И. С. Д.. Поради изложеното жалбата, като подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване административен акт е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл.197, ал.1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съобразно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.121, ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, като съгласно ал. 2, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, а съгласно ал.3, предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна

мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал.3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административно-наказващия орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обосновано от органа съобразно преследваната от закона цел.

От данните по делото се установява, че наложените на 21.12.2017г. по реда на чл.121, ал.1 ДОПК предварителни обезпечителни мерки – запор общо в размер на 320 000,00 лв., в това число главница в размер на 230 000,00 лв. и лихва в размер на 90 000,00 лв., считано към 21.12.2017 г., на И. С. Д., ЕГН [ЕГН], по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в ТБ [фирма]. ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], във връзка с ревизия възложена със ЗВР № Р-22221017002076-020-001/ 06.04.2017, са били отменени с решение № 6668/15.11.2017г., по адм. д. № 6082/2017 на АССГ. Процесните обезпечителни мерки се явяват повторни в рамките на ревизионното производство след отменителното решение на съда, при същите фактически обстоятелства, съдържащи се в мотивите за налагане на оспорената в настоящото производство предварителна обезпечителна мярка, както на отменената и правното основание е същото – чл.121, ал.1 ДОПК. Настоящата инстанция намира, че с издаване на ПНПОМ от 21.12.2017г. действително не е зачетена задължителната сила на съдебното решение от

15.11.2017г. В този смисъл е и трайната практика на АССГ при аналогични случаи, обективизирана в решения, постановени по адм. д № 9341/2018г., адм.д. № 9536/2017г., адм.д. № 6082/2017г., всички по описа на АССГ. Повторно издаденият акт, със същото съдържание като отменения, не поражда правни последици. За еднакво следва да се счита това съдържание, с което по двата акта са разпоредени едни същи права и задължения, на същите страни, на същите фактически основания. Съдът споделя становището на жалбоподателя, че с издаване на атакуваното постановление е направен опит за игнориране на реализирания съдебен контрол и за „заобикаляне“ на съдебното решение. Съгласно чл.177 АПК, който урежда действието на съдебното решение по административни дела, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Според ал.2, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.

Предвид изложеното, решение № ПО-6/17.01.2017 г. на директора на ТД на НАП С. следва да се отмени и да се прогласи нищожността на ПНПОМ №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., издадено от Б. Х. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

Предвид изхода на делото и своевременното искане на жалбоподателя, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски по делото. Съгласно представения списък и доказателства за извършени плащания, на оспорващия следва да се платят разноски в размер на 1210лв., от които 10 лв. - платена държавна такса и 1200 лв. – платено адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно, предвид предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималното адвокатско възнаграждение минимум и с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, Административен съд София – град, първо отделение, 65–ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № ПО-6/17.01.2017 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., с което е отхвърлена жалбата на И. С. Д. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., издадено от Б. Х. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С170022-023-0004502/21.12.2017 г., издадено от Б. Х. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. да заплати на И. С. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], направените по делото разноски в размер на 1210,00 (хиляда двеста и десет) лв.

Решението, на основание чл.197, ал.4 ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: